νοχωρηθῇ ὁ Παῦλος καὶ ἀναχωρήσῃ. 'Αλλ' ὁ Παῦλος μὲ μακροθυμίαν ὁμοῦ καὶ σπουδὴν ἐχάλασε τὴν σειρὰν καὶ ἔπλεξε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἀγογγύστως μετὰ μεγάλης προθυμίας. Τοῦτο βλέπων ὁ 'Αντώνιος ἐξεπλάγη καὶ συμπονέσας αὐτόν, ὅτε ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, λέγει εἰς τὸν Παῦλον: — «Θέλεις νὰ φάγωμεν ὀλίγον ψωμίον ;» 'Ο Παῦλος ἀπεκρίθη: — «Κάμε ὡς νομίζεις». Οὗτος δὲ ὁ λόγος περισσότερον ἐμάλαξε τὴν καρδίαν τοῦ 'Αντωνίου.

«'Ετοιμάσας λοιπὸν τράπεζαν, ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τέσσαρα κομμάτια ψωμία ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ δράμια ἕκαστον· καὶ τὸ μὲν ἓν κομμάτιον ἔδρεξε διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὰ δὲ τρία διὰ τὸν Παῦλον. Καὶ οὕτως ἤρχισεν ὁ 'Αντώνιος νὰ εἴπῃ ἕνα ψαλμόν, διὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν Παῦλον, ἔψαλε δύο φορὰς τὸν αὐτὸν ψαλμόν, ὁ δὲ Παῦλος προσηύχετο προθυμότερον ἀπὸ τὸν 'Αντώνιον.

«Τότε ὁ 'Αντώνιος λέγει πρὸς τὸν Παῦλον:—«Κάθησε εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μὴ τρώγῃς, ἀλλὰ βλέπε καὶ προσεχε εἰς τὰ παρατεθειμένα». 'Επειδὴ δὲ ὁ Παῦλος μὲ προθυμίαν ἔκαμε τὸ προσταχθέν, λέγει πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ 'Αντώνιος:- —«Σηκώθητι ἀπὸ τὴν τράπεζαν καὶ προσεύχου καὶ ἔπειτα κοιμήθητι.» 'Ο δὲ Παῦλος, χωρὶς νὰ φάγῃ ὁλοτελῶς ψωμίον, ἔκαμε ὡς προσετάχθη καὶ ὕπνωσε, κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ 'Αντώνιος ἐσηκώθη εἰς προσευχὴν. ἐσήκωσε δὲ καὶ τὸν Παῦλον καὶ παρέτεινε τὴν προσευχὴν ἕως τὴν ἑνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας.»

'Από τέτοια ὅμως δὲν ἔχαμπάριζαν οἱ Βυζαντινοὶ καλόγηροι τῆς ἐποχῆς Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου, ὁ ὁποῖος μᾶς τοὺς περιγράφει τέρατα ἀδηφαγίας. 'Αρκεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν ποὺ ἔτρωγε ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς των Φιλοθεΐτων γιὰ νὰ φρίξῃ. 'Ακοῦστε λίγους στίχους:

Πρῶτον διαβαίνει τὸ ἔγλεστον ψησόπουλον τουρδᾶτον
Καὶ δεύτερον ἀκρόβραστον μαζὶ μὲ ὠβελισμένον,
Καὶ τρίτον ὀξυνόγλυκος κροκάτη μαγειρεία,
Ἔχουσα στάχυς, σύσγουδον, καρυόφυλλον, τριφυλλίν,
'Αμανιτάριν ὀξὸς τε καὶ μέλι ἐκ τ' ἀκάπνιν.
Καὶ μέσα κεῖται κόκκινος μεγάλη φιλομήλα,
Καὶ κέφαλος τρισπίθαμος, αὐγᾶτος, ἐκ τὸ Ρίγιν
Καὶ συναγρίδα πεπανὴ (ὦ Θέ μου, μαγειρεία!)
Καὶ τέταρτον ἀπτούτζικον, κι'ἀπέκει τὰ τηγάνου,
Κομμάτια, συακοκόμματα, τριγλία μουστακᾶτα
Καὶ διπλοτήγανον παχὺν μεγάλες ἀθερίνες,
Κραμβὶν καρδίας δώδεκα χονδρὰς καὶ χιονάτας,
Ζιφιστράχηλον παστόν, κυπρίνου ἀπαξιμάδιν,
Αὐγὰ κἂν δεκατέσσερα καὶ κρητικὸν τυρίτζιν...
Κλπ. κλπ. κλπ.

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ ἡγούμενος τῶν Φιλοθεΐτων ἔτρωγε τριανταδυὸ εἰδῶν φαγιά! Στὸ τέλος κατάντησε νὰ μὴ μπορῇ νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τὸ πάχος, καὶ τὸν ἐπήγαιναν κρατητὸν ἀπὸ τὶς μασχάλες διὸ καλόγεροι !...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

Κάποια Παρισινὴ χειρομάντις ἐδημοσίευψε τελευταῖα τὸν ἑξῆς κατάλογο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν χεριῶν του:

1) Δάχτυλα χοντρὰ στὴ βάσι καὶ μυτερὰ στὴν ἄκρη, φανερώνουν ἐπιπολαιότητα καὶ φλυαρία.

2) Δάχτυλα μεγάλα καὶ μὲ δινατοὺς κόμπους, δείχνουν φρόνησι καὶ ἱκανότητα.

3) Παλάμη στενή, λεπτὴ καὶ ἀδύνατη, δείχνει ἔλλειψη ἐνεργητικότητος καὶ ὑπεροχῆ αἰσθήματος.

4) Παλάμη πλατειά, φανερώνει αἰσθήματα μᾶλλον κτηνώδη.

5) Δάχτυλα μὲ μεγάλους κόμπους στὴ βάσι, σημαίνουν ὑγιεῖς ἰδέες.

6) 'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὶς κλειδώσεις ὄχι πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ στὴ μέση τῶν δαχτύλων, μπορεῖ νὰ βάζῃ εὔκολα τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

7) Ὅσοι ἔχουν δάχτυλα ἁπαλὰ ποὺ ἀπολήγουν σὲ ἄκρη λεπτή, ἐνεργοῦν τυφλὰ χωρὶς νὰ ξέρουν τί κάνουν.

8) Χέρι σκληρὸ καὶ χοντρὸ ποὺ δὲν ἀνοίγει καλά, μαρτυρεῖ ἄκαμπτο καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα.

9) Τὸ μεγάλο χέρι, δείχνει πολύπλοκη ψυχοσύνθεσι.

10) Τὰ δάχτυλα ὅταν εἶνε ὡραῖα καὶ παρουσιάζουν πλήρη ἀνάπτυξι, φανερώνουν καλὴ καὶ εὐγενικὴ ψυχή.

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

'Αναγγέλλεται ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ ἡ ἵδρυσις ἑνὸς παραδόξου συλλόγου, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν τίτλο «Σωματεῖο τῆς Ζωῆς». Οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ἐν λόγῳ συλλόγου διένειμαν ἕνα εἰδικὸ φυλλάδιο, στὸ ὁποῖο ἐκθέτουν ἑκατὸ περίπου κανόνας μακροζωΐας. Κυρίως ὅμως αὐτὰ πού, κατὰ τὴ γνώμη τους, συντελοῦν στὴν διατήρησι τῆς ζωῆς εἶνε τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον, δὲν πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ ζητοῦν τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία, γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἀνύπαρκτη. Καὶ δεύτερον, δὲν πρέπει νὰ ἀφοσιώνονται μονάχα σὲ μιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ νὰ δίνουν σ'ἄλλες τὴν ἴδια ἡμασία.

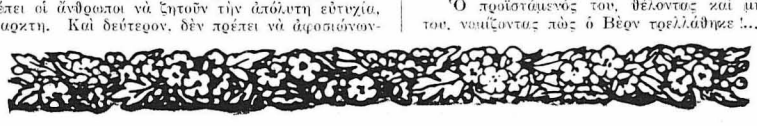

'Ο 'Ιούλιος Βὲρν κατὰ τὰ γηρατεῖα του.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

'Ο Τουαὶν καὶ ὁ ἀσυγκίνητος νέος. Μιὰ καταρρακτώδης διάλεξις. 'Αστεῖα, χιοῦμορ, ἀλάτι. Κι' ὅμως ὁ νέος δὲν ἔννοεῖ νὰ γελάσῃ. Τί συνέβαινε. Πῶς δοξάστηκε ὁ 'Ιούλιος Βέρν. Τὸ πρῶτο του μυθιστόρημα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο Μάρκ Τουαὶν διηγεῖται κάπου τὴν ἑξῆς ἐξωπνόστατη ἱστορία :

— 'Επρόκειτο κάποτε νὰ δώσω μιὰ διάλεξι ὑπὲρ ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ συλλόγου. Τὴν παραμονὴ τῆς ὁμιλίας μου σιναντήθηκα μὲ κάποιον κύριο, μέλος τοῦ συλλόγου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος φαινόταν πολὺ λυπημένος κ' ὁ ὁποῖος μοῦ ξήγησε τέλος ὅτι εἶχε ἕναν ἀνεψιὸ ἐντελῶς ἀναίσθητο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δοκιμάσῃ καμμιὰ συγκίνησι στὴ ζωή του.

— "Ω, ἂς ἔβλεπα τὸν ἀνεψιό μου νὰ γελάσῃ, ν' ἀναστενάξῃ, νὰ κλάψῃ, μοῦ εἶπε δακρύζοντας, καὶ θὰ γινόμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Συγκινήθηκα πολὺ ἀπ' τὸ ἱκετευτικὸ ὕφος τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τοῦ εἶπα :

— 'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, φέρτε τὸν ἀνεψιό σας στὴν αὐριανὴ διάλεξί μου. Θὰ τὸν κάμω, πρὸς χάριν σας, νὰ συγκινηθῇ. 'Εννοια σας...

— "Ω, ἂν τὸ κατορθώσετε αὐτό, κύριε Τουαίν, θὰ σᾶς εὐγνωμονῆ ὅλη ἡ οἰκογένειά μας. Τὸν ἀγαποῦμε τόσο πολὺ τὸν καϋμένο, κι' αὐτὸς φαίνεται σὰν νὰ μὴν αἰσθάνεται τίποτε. "Ω, εὐεργέτα μας, θὰ τὸν κάμετε νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά του, θὰ τὸν κάμετε νὰ δακρύσῃ ἀπὸ τὰ γέλια ; Σᾶς εὐχαριστῶ !... Σᾶς εὐχαριστῶ !...

"Ημουν, σᾶς βεβαιώνω, πολὺ συγκινημένος καὶ τοῦ εἶπα :

— 'Εννοια σας, κύριε. Φέρτε τον στὴ διάλεξί μου καὶ θὰ καταπλαγῆτε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Μέσα στὸ λόγο μου ἔχω κάτι ἀστεῖα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια. Κι' ἂν αὐτὰ δὲν ἐπιτύχουν τὸ σκοπό τους, θὰ μεταχειριστῶ κάτι ἄλλα ποὺ ἢ θὰ ξεφωνήσῃ ἀπ' τὴ χαρά του ἢ θὰ τοῦρθῃ κόλπος !...

'Ο θεῖος δὲν ἔβρισκε ἐκφράσεις γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ κ' ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς ὑποδείξεις μου.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, πολὺ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ διάλεξί μου, τοποθέτησα τὸν ἀνεψιό του ἀκριβῶς ἀπέναντί μου στὴ δευτέρα σειρὰ τῶν καθισμάτων.

'Οταν ἀνέβηκα στὸ βῆμα καὶ ἄρχισα τὴν ὁμιλία μου, εἶχα ὅλη τὴν προσοχή μου γυρισμένη πρὸς αὐτόν. Στὴν ἀρχὴ εἶπα μερικὰ ἀστεῖα ἐλαφρὰ καὶ ἔπειτα κάτι ἄλλα, πολὺ ζουμερά.

Κατόπιν τὸν ἐκανονιοβόλησα μὲ ἀστεῖα παλαιά, ἁλατισμένα ὅμως μὲ μιὰ πρωτότυπη εἰρωνεία, καὶ τοῦ ἔκαμα ἔφοδο μὲ ὅλες τὶς ρητορικές μου δυνάμεις.

Στὸ τέλος ἀτηνήσησα καὶ δαιμονίστηκα, γιατὶ αὐτὸς ὁ γάϊδαρος ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ δείχνῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Στὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε φανεῖ οὔτε ἴχνος δακρύου, οὔτε σκιὰ χαμογέλιου.

'Οταν ἐκοντεύα νὰ τελειώσω τὴ διάλεξί μου, τότε πειὰ ἐπεστράτευσα ὅλο μου τὸ χιοῦμορ καὶ ἄρχισα νὰ ὡρύωμαι σχεδόν. Αὐτὸς ὅμως ἔμεινε μέχρι τέλους ἀπαθέστατος. 'Η ἀπάθειά του ἐκείνη μ' ἔκαμε νὰ πηδήσω κάτω ἀπ' τὸ βῆμα, σχεδὸν ἐξαντλημένος.

'Ο πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μὲ πλησίασε ἀμέσως ἀνήσυχος κι' ἔβρεξε τὸ μέτωπό μου μὲ κρύο νερὸ λέγοντας :

— Μὰ γιατὶ ἀνάψατε τόσο πολὺ στὸ τέλος ; Μπᾶ, σὲ καλό σας !

— Πρόσταθοῦσα, ἀπάντησα, νὰ κάμω νὰ γελάσῃ ἐκεῖνος ὁ βλάκας ποὺ κάθεται στὰ καθίσματα τῆς δευτέρας σειρᾶς.

— "Αδικα χάσατε τὸν καιρό σας, μοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ πρόεδρος. Αὐτὸς εἶνε κουφὸς κ' ἄλαλος κ' ἐξ ἄλλου βλέπει ὅσο κι' ἕνας τυφλοπόντικας !... Σᾶς μίλησε γι' αὐτὸν ὁ θεῖος του; Ξέρω... Ξέρω... Τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρατεύσετε ὅλο σας τὸ χιοῦμορ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ διάλεξις. Καὶ πέτυχε πράγματι. Εὖγε !...

* * *

'Ο 'Ιούλιος Βὲρν, ὅταν ἀκόμα ἦταν νέος, ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος στὸ γραφεῖο ἑνὸς χρηματιστοῦ. Μιὰ μέρα ὅμως παρουσιάστηκε στὸν προϊστάμενό του καὶ τοῦ εἶπε μὲ σοβαρότητα:

— 'Εγὼ ἀποφάσισα ν' ἀφήσω τὸ χρηματιστήριο, ποὺ δὲν εἶνε γιὰ μένα, καὶ νὰ ἐπιδοθῶ στὴ συγγραφὴ μυθιστορημάτων ! "Εχω ἐφεύρει ἕνα νέο εἶδος περιπετειωδῶν μυθιστορημάτων καὶ ἂν ἐπιτύχω, θὰ κερδίσω ὁλόκληρα... μεταλλεῖο χρυσοῦ ἀπ' αὐτά !...

'Ο προϊστάμενός του, θέλοντας καὶ μή, δέχτηκε τὴν παραίτησί του, νομίζοντας πὼς ὁ Βὲρν τρελλάθηκε !... "Υστερα ὅμως ἀπὸ λίγες βδομάδες, στὰ 1862, δημοσιεύτηκε τὸ πρῶτο φανταστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Βέρν, τὸ ὁποῖο τὸν κατέστησε ἔνδοξο !...